

LBRIS

We know
books

LISA JEWELL

**NOAPTEA
ÎN CARE
A DISPĂRUT**

Traducere din limba engleză și note
IRINA-MARINA BORTOI

LITERA
București

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

1

Iunie 2017

Bebelușul începe să mormăie. Kim stă nemișcată pe scaun și își ține răsuflarea. A durat toată seara să-l pună la culcare. E vineri, o noapte înăbușitoare din toiuul verii, și în mod normal ar fi în oraș cu prietenele la ora asta. Unsprezece noaptea: ar fi la bar, unde ar comanda ultimul rând, s-o țină până acasă. Dar în seara asta e în pantaloni de trening și un tricou, cu părul brunet strâns într-un coc, cu lentilele de contact scoase, ochelarii la ochi și un pahar cu vin calduț pe măsuta de cafea pe care și l-a turnat mai devreme, dar nu a apucat să-l bea.

Reduce sonorul televizorului din telecomandă și ascultă din nou.

Iată-le, primele avanposturi timpurii ale plânsului, un fel de ciripit sec, de rău augur.

Lui Kim nu i-au plăcut niciodată copiii mici. Ai ei i-au plăcut destul de mult, dar a găsit primii ani dificili și nepotriviți pentru sensibilitățile ei. Din prima noapte când amândoi copiii ei au dormit neîntorși până dimineața, Kim a acordat o valoare foarte mare – poate disproporționat de mare – unei nopți neînterupte. A făcut copiii de tânăra și mai avea cu siguranță suficient timp și loc în inima ei pentru încă unul sau doi. Însă nu putea da piept cu perspectiva altor nopți

nedormite. Ani de zile și-a protejat somnul cu vigilență, cu ajutorul măștilor pentru dormit, și al dopurilor de urechi, și al spray-urilor pentru pernă, și al sticlelor uriașe cu melatonină pe care i le aduce o prietenă din State.

Iar apoi, cu vreo douăsprezece luni în urmă, fiica ei adolescentă, Tallulah, a făcut un copil. Iar acum Kim este bunică la vârsta de treizeci și nouă de ani și are din nou un bebeluș plângăcios în casă, repede, i se pare, *prea repede*, după ce propriii copii au încetat să mai plângă.

În general, cu toate că s-a întâmplat cu zece ani înainte ca ea să fie pregătită, nepotul ei i-a adus binecuvântare după binecuvântare. Numele lui e Noah și are părul brunet al lui Kim, ca amândoi copiii lui Kim (lui Kim nu i-au plăcut niciodată decât bebelușii cu părul brunet; cei cu părul blond o sperie). Noah are ochi care oscilează între căprui și chihlimbarii în funcție de lumină și are picioare și brațe solide, cu cerculețe de grăsime la încheieturi. Zâmbește și râde iute și îi place să se distreze singur, uneori chiar și câte o jumătate de oră o dată. Kim are grijă de el când Tallulah merge la colegiu și uneori simte un junghi de panică în stomac când își dă seama că nu l-a auzit scoțând nici un sunet de câteva minute. Se duce în grabă la scaunul lui înalt sau la leagăn, sau la colțul canapelei ca să verifice că încă este în viață și îl găsește cufundat în gânduri, întorcând paginile unei cărți din material textil.

Noah e un băiat visător. Însă nu-i place să doarmă, iar pentru Kim acest lucru este îngrozitor de stresant.

În momentul de față, Tallulah și Noah locuiesc aici, cu Kim, împreună cu Zach, tatăl lui Noah. Noah doarme între ei în patul dublu al lui Tallulah și Kim își pune dopurile de urechi și dă drumul la niște zgomot

alb pe smartphone și în general e salvată de cacofonia nocturnă a nesomnului lui Noah.

Dar în seara asta, Zach a scos-o pe Tallulah la ceea ce numesc ei o „seară la întâlnire“, care sună neobișnuit de matur pentru o pereche de tineri de nouăsprezece ani. S-au dus chiar la pubul în care Kim ar sta în mod normal în seara asta. I-a strecurat lui Zach o bancnotă de douăzeci de lire când ieșeau pe ușă și le-a spus să se distreze. E prima dată când ies împreună ca un cuplu dinainte să se fi născut Noah. S-au despărțit când Tallulah era însărcinată și s-au împăcat din nou în urmă cu vreo șase luni, când Zach a promis că va fi cel mai bun tată din lume. Și până acum, s-a ținut de cuvânt.

Plânsul lui Noah s-a întetit de-a dreptul acum, iar Kim oftează și se ridică în picioare.

În același timp, telefonul îi vibrează că a primit un mesaj. Apasă pe el și îl citește.

Mama, e niște lume de la colegiu aici, ne-au invitat să mergem la ei. Doar o oră sau așa. E OK? :)

Apoi, chiar în timp ce tastează un răspuns, urmează imediat alt mesaj.

Noah e OK?

Noah e bine, scrie ea. Un înger de copil. Du-te și distrează-te. Stai cât vrei. Te iubesc.

Kim urcă la etaj la pătuțul lui Noah, cu inima grea de perspectiva încă unei ore de legănat, și liniștit, și oftat, și șoptit în întuneric, în timp ce luna atârnă acolo pe cerul înmiresmat al verii, care încă mai păstrează urme palide ale luminii din timpul zilei, iar casa scârțâie goală și alți oameni stau în puburi. Dar când se apropie de el, lumina lunii îi cade pe curbura obrazului și vede cum i se luminează ochii la vederea ei, îi aude răsuflarea cum se oprește o clipă, plină de ușurarea că a venit cineva și îi vede brațele cum se întind spre ea.

Îl ridică, îl așază la piept și spune: „Ce atâta zarvă, băiețel, ce atâta zarvă?“, iar inima i se umflă și i se contractă dintr-odată, știind că băiatul acesta e parte din ea și că o iubește, că nu o caută pe mama lui, că e mulțumit ca ea să vină la el în întunericul nopții ca să-l liniștească.

Îl duce pe Noah în living și îl așază în poală. Îi dă telecomanda să se joace cu ea; îi place să apese pe butoane, dar Kim își dă seama că e prea obosit ca să apese butoanele, vrea să doarmă. Când se face greu în brațele ei, știe că ar trebui să-l ducă înapoi în pătuț, pentru o bună igienă a somnului, bune obiceiuri, tot tacâmul, dar acum și Kim e obosită și ochii i se închid și își trage în poală pătura de pe canapea și își aranjează perna sub cap, iar ea și Noah se cufundă în tăcere într-un somn liniștit.

Kim se trezește brusc câteva ore mai târziu. Noaptea scurtă din miez de vară aproape s-a sfârșit, iar cerul aflat dincolo de fereastra livingului scânteiază odată cu primele lame ale soarelui fierbinte al dimineții. Își îndreaptă gâtul și simte cum toți mușchii urlă la ea. Noah încă e cufundat în somn și îl aranjează ușor ca să poată ajunge la telefon. E patru douăzeci dimineța.

Simte un mic suflu de enervare. Știe că i-a spus lui Tallulah să rămână afară cât vrea, dar asta e o nebunie. Caută numărul lui Tallulah și o sună. Intră direct căsuța vocală, așa că accesează numărul lui Zach și îl sună. Din nou, intră căsuța vocală.

Poate, se gândește, poate că au venit în toiul nopții și l-au văzut pe Noah adormit la pieptul ei și au decis că ar fi drăguț să aibă patul doar pentru ei. Și-i imaginează privind-o din pragul ușii livingului, scoțându-și pantofii, urcând scările pe vârfuri și sărind în patul gol,

brațe și picioare încâlcite și săruturi jucăușe, ameteite de băutură.

Încet, cu grijă, îl strânge pe Noah la piept și se ridică de pe canapea. Urcă scările și se duce la ușa camerei lui Tallulah. E larg deschisă, așa cum a lăsat-o ea însăși la unsprezece în noaptea precedentă, când a venit să-l ia pe Noah. Îl coboară ușor în pătuț și, miraculos, copilul nu se foiește. Apoi se așază pe marginea patului lui Tallulah și o sună din nou.

Încă o dată intră direct căsuța vocală. Îl sună pe Zach. Intră căsuța vocală. Continuă acest joc de ping-pong încă o oră. Soarele s-a înălțat de tot de-acum; e dimineată, dar prea devreme ca să sune pe oricine altcineva. Așa că Kim își face o cafea și își taie o felie de pâine din franzela rustică pe care i-o cumpără mereu lui Tallulah la sfârșitul săptămânii și o unge cu unt și cu miere cumpărată de la apicultorul de pe stradă care o vinde la ușa casei, și așteaptă, și așteaptă ca ziua să înceapă.

August 2018

- Domnule Gray! Bine ați venit!

Sophie vede un bărbat cu părul argintiu care se apropie de ei pe coridorul acoperit cu lambriuri de lemn. Are deja mâna întinsă spre ei, cu toate că mai are trei metri de mers.

Ajunge la Shaun și îi strânge mâna cu căldură, prinzând-o în ambele palme, de parcă Shaun ar fi un copil mic cu mâinile reci care trebuie încălzite.

Apoi se întoarce spre Sophie și spune:

- Doamnă Gray! Ce bucurie să vă cunosc în sfârșit!

- Domnișoara Beck, de fapt, scuze, spune Sophie.

- Ah, da, desigur. Ce prostie din partea mea! Știam doar. Domnișoară Beck. Peter Doody. Director executiv.

Peter Doody îi zâmbește larg. Dinții săi sunt nefiresc de albi pentru un bărbat trecut de șaiszeci de ani.

- Și am auzit că sunteți romancieră?

Sophie încuviință din cap.

- Ce fel de cărți scrieți?

- Romane polițiste, răspunde ea.

- Romane polițiste! Măi, măi, măi! Sunt convins că veți găsi o mulțime de lucruri care să vă inspire aici, la Maypole House. Nu există vreo zi plictisitoare. Aveți grijă doar să schimbați numele! râde el zgometos la

propria-i glumă. Unde ați parcat? îl întreabă pe Shaun, indicând aleea din fața ușii uriașe.

- Oh, spune Shaun, chiar acolo, lângă dumneavoastră. Sper că e OK.

- Perfect, absolut perfect. Aruncă o privire peste umărul lui Shaun. Și cei mici?

- Cu mama lor. La Londra.

- Ah, da, desigur.

Sophie și Shaun îl urmează pe Peter Doody, trăgându-și trollererele pe unul dintre cele trei coridoare lungi care se despart din holul principal. Împing ușile duble și intră într-un tunel din sticlă care leagă casa cea veche de blocul modern și continuă să-și tragă valizele dincolo de o ușă din spatele blocului modern, luând-o pe o alee arcuită ce duce spre o casuță victoriană. Are pădurea imediat în spate și este înconjurată de un inel de tufe de trandafiri care tocmai își încep înflorirea de vară târzie.

Peter scoate un mănunchi de chei din buzunar și scoate două prinse pe un inel de alamă. Sophie a mai văzut cabana o singură dată, dar numai ca locuința fostei directoare de școală, plină de mobilierul și obiectele sale de colecție, de câinii săi, de fotografiile sale. Peter descuie ușa și ei îl urmează în holul din spate, pavat cu dale din piatră. Cizmele de cauciuc au dispărut, la fel și jachetele ceruite și lesele câinilor care atârnavă în cuier. Aici e un miros de fum și benzină, iar printre scândurile dușumelei vine un curent care face casa să pară neobișnuit de rece în ziua asta fierbinte a unei veri lungi și călduroase.

Maypole House se află în satul pitoresc Upfield Common din Surrey Hills. Odinioară a fost conacul satului, până în urmă cu douăzeci de ani, când a fost cumpărată de o companie pe nume Magenta care deține

școli și colegii în lumea întregă și a fost transformată într-o școală privată cu internat pentru copii cu vârste cuprinse între șaisprezece și nouăsprezece ani care au picat examenele de la finalul ciclului inferior sau superior al liceului în prima sesiune. Deci, da, o școală pentru ratați, în esență. Iar iubitul lui Sophie, Shaun, este acum noul director al școlii.

- Poftim, spune Peter, răsturnând cheile în palma lui Shaun. S-o stăpâniți sănătos. Când sosește restul bagajelor?

- La trei, răspunde Shaun.

Peter își consultă ceasul Apple și spune:

- Păi, atunci, se pare că aveți mai mult decât suficient timp pentru un prânz la pub. Fac eu cinste!

- Oh, zice Shaun privind-o pe Sophie. Păi, am venit cu prânzul la pachet, de fapt. Arată spre o sacoșă de pânză de pe podea, de la picioarele sale. Dar mulțumim oricum.

Peter pare netulburat.

- Păi, ca să știți pe viitor, pubul din zonă este superb. Swan & Ducks. Dincolo de terenul comun. Are un fel de meniu mediteranean, cu *meze*, *tapas*, ceva de genul acesta. Tocana de calamari e incredibilă. Și au o crămă excelentă. Managerul de acolo o să vă facă o reducere când îi spuneți cine sunteți. Se uită din nou la ceas și spune: În fine. Vă las să vă instalați. Toate codurile sunt aici. Aveți nevoie de acesta ca să dați drumul dubei când sosește, iar acesta e pentru ușa din față. Cardul funcționează la toate ușile din interior.

Îi dă fiecăruia câte un șnur de care e agățat un card.

- Și o să mă întorc mâine-dimineață pentru prima zi de lucru. Ca să știți, s-ar putea să vedeți niște oameni îmbrăcați ciudat pe aici; a avut loc un curs extern cu cazare toată săptămâna, un fel de *Glee*. Azi e ultima zi,

o să plece mâine, iar Kerryanne Mulligan, intendentă - ați cunoscut-o săptămâna trecută, cred? Shaun confirmă din cap. Ea are grijă de grup, așa că nu trebuie să vă faceți griji din pricina lor. Iar asta cred că e tot. Mai puțin, oh... Se îndreaptă spre frigider și deschide ușa. O mică atenție, de la Magenta pentru dumneavoastră.

O singură sticlă de șampanie ieftină stă în frigiderul gol. Închide ușa, își vără mâinile în buzunarele pantalonilor albaștri din pânză și apoi le scoate din nou ca să le strângă mâinile amândurora.

Iar apoi pleacă, iar Shaun și Sophie sunt singuri în noua lor casă pentru prima dată. Se uită unul la altul și apoi în jur și apoi iar unul la altul. Sophie se apleacă spre sacoșa de pânză și scoate cele două pahare de vin pe care le-a împachetat în dimineața asta când se pregăteau să plece din casa lui Shaun din Lewisham. Le scoate din șervețele, le așază pe blat, deschide frigiderul și scoate șampania.

Apoi îl ia pe Shaun de mâna întinsă și îl urmează în grădină. Este amplasată spre vest și umbrită la ora asta, dar tot e suficient de cald cât să stai în tricou.

În timp ce Shaun desface șampania și toarnă câte un pahar pentru fiecare, Sophie își lasă privirea să curete peste privesc: o poartă din lemn între tufe de trandafiri care formează hotarul grădinii din spate și spre o pădure verde catifelată, presărată cu petice de iarbă pe care cade soarele din miezul zilei printre vârfurile copacilor, formând bălți aurii. Aude sunele păsărilor care ciripesc printre ramuri. Aude bulele șampaniei cum sfârâie în paharele de vin. Își aude propria respirație în plămâni, sângele care îi traversează venele de la tâmpă.

Observă că Shaun se uită la ea.